

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/66/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116202372
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:3116202372.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: MAJAMIT, s. r. o., so sídlom Trenčín, Braneckého 14, IČO: 36 784 991, zast. Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s. r. o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7735/31B, IČO: 52 536 891, proti žalovanému: Národné poľnohospodárske a potravinárske centrum, so sídlom Lužianky, Hlohovecká 2, IČO: 42 337 402, zast. JUDr. Pavlom Gráčíkom, advokátom, so sídlom Nitra, Farská 40, o zaplatenie 35 941,74 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 12. apríla 2021 č. k. 12C/248/2016-502 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 386,44 eura s 8% úrokom z omeškania ročne od 30. 03. 2016 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98%.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 28 720,55 eura s 8 % úrokom z omeškania ročne od 30. 03. 2016 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II.). Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 59,82 %, ktorú je povinný žalobcovi zaplatiť žalovaný s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 261 ods. 2, 5, 6, § 369 ods. 1, 2, § 397 Obchodného zákonníka, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1 zák. č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, § 39, § 41, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2 zák. č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a uviedol, že žalobca bol od r. 2011 do 14. 09. 2012 výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom pre okres K., obec K. K., katastrálne územie K. K. a to parcely č. 3578/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 25 579 m², parcely č. 3578/15 zastavané plochy a nádvoria o výmere 45 m², parcely č. 3578/16 zastavané plochy a nádvoria o výmere 537 m², parcely č. 3578/17 zastavané plochy a nádvoria o výmere 14 m², parcely č. 3578/18 zastavané plochy a nádvoria o výmere 388 m², parcely č. 3578/19 zastavané plochy a nádvoria o výmere 293 m², parcely č. 3578/20 zastavané plochy a nádvoria o výmere 556 m², parcely č. 3578/21 zastavané plochy a nádvoria o výmere 502 m², parcely č. 3578/22 zastavané plochy a nádvoria o výmere 736 m², parcely č. 3578/24 zastavané plochy a nádvoria o výmere 755 m², parcely č. 3578/25 zastavané plochy a nádvoria o výmere 98 m², parcely č. 3578/29 zastavané plochy a nádvoria o výmere 232 m², parcely č. 3578/31 záhrady o výmere 1 244 m², parcely č. 3578/33 zastavané plochy a nádvoria o výmere

542 m², parcely č. 3578/36 zastavané plochy a nádvoria o výmere 911 m², parcely č. 3578/37 zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 195 m², parcely č. 3578/38 zastavané plochy a nádvoria o výmere 146 m², parcely č. 3578/39 zastavané plochy a nádvoria o výmere 164 m², parcely č. 3578/40 zastavané plochy a nádvoria o výmere 384 m². Predmetné nehnuteľnosti užíval žalovaný prinajmenšom v období od 11. 02. 2012 do dňa 14. 09. 2012, kedy žalobca prestal byť ich vlastníkom, o čom svedčí rozhodnutie Správy katastra Trenčín o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti DOTON, s. r. o. zo dňa 14. 09. 2012. Medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom bola dňa 01. 02. 2011 uzatvorená Zmluva o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností. Výška nájomného bola určená dohodou zmluvných strán na sumu 200,- eur, za celé obdobie trvania nájomného vzťahu od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011. Nájomný pomer bol uzatvorený na dobu určitú od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011. Zo znaleckého posudku č. 46/2011 vypracovaného znalcom Ing. Ľubomírom Hurajtom vyplýva, že žalovaný ako zadávateľ posudku si objednal u znalca vypracovanie znaleckého posudku vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty predmetných nehnuteľností. Zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že všeobecná hodnota nehnuteľností je 666 000,- eur. Zo znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného znalcom Ing. Jozefom Miklom, ktorého úlohou bolo stanoviť hodnotu pozemkov ako poľnohospodárskej pôdy, ako aj hodnotu ich obvyklého nájmu ako poľnohospodárskej pôdy, a nie z hľadiska všeobecnej hodnoty, vyplýva, že hodnota pozemkov ako poľnohospodárskej pôdy je 8 400,- eur a hodnota nájmu pozemkov ako poľnohospodárskej pôdy je 650,- eur/rok. Žalobca vyzýval žalovaného výzvou zo dňa 02. 09. 2011 na uzavretie zmluvy o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností, vo výzve bolo uvedené, že nájomný vzťah založený zmluvou zo dňa 01. 02. 2011 skončil dňa 31. 08. 2011 a prenajímateľ nemá záujem na obnovení zmluvy o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností zo dňa 01. 02. 2011. Zaslal žalovanému nový návrh nájomnej zmluvy a v prípade, ak návrh zmluvy akceptovaný nebude, list predstavuje výzvu na vrátenie prenajatých pozemkov. Žalobca opakovane vyzýval žalovaného k uzavretiu zmluvy; svedčí o tom predžalobná výzva - pokus o zmier zo dňa 29. 12. 2011, návrh na uzavretie nájomnej zmluvy zo dňa 23. 08. 2011, výzva na osobné rokovanie zo dňa 26. 10. 2011. Odpoveďou na výzvy žalobcu bolo stanovisko žalovaného k návrhu zmluvy zo dňa 06. 10. 2011, kde žalovaný ponúkol odplatu za užívanie nehnuteľností za obdobie od 01. 09. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 2,5% hodnoty určenej znaleckým posudkom žalovaného, ktoré uhradí titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Takúto ponuku žalovaného obsahovalo aj jeho stanovisko zo dňa 12. 09. 2011. Na Okresnom súde Trenčín prebieha pod sp. zn. 39Cb/136/2013 konanie o vypratanie nehnuteľností.

1.2. Na Okresnom súde Nitra prebiehalo pod sp. zn. 32Cb/89/2012 konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si žalobca uplatňuje od žalovaného za obdobie od 01. 09. 2011 do 10. 02. 2012, kde žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 89,30 eura s príslušenstvom. Rozhodnutie Okresného súdu Nitra bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/64/2018-450 zo dňa 13. 06. 2019, kde súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal pri výške bezdôvodného obohatenia z hodnoty obvyklého nájomného ako poľnohospodárskej pôdy, a nie ako všeobecnej hodnoty nehnuteľností. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca dovolanie.

1.3. Z LV č. XXXX vyplývajú nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, a ktoré sú zastavané, jedná sa o nasledovné parcely: pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/15, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 45 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/16, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 537 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/17, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 14 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/18, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 388 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/19, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 293 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/20, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 556 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/21, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 502 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/22, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 736 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/24, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 755 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/29, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 232 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/36, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 911 m², pozemok parcela registra

„C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/37, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1 195 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/38, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 146 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/39, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 164 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/40, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 384 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/41, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 47 m². Nasledovné parcely zastavané nie sú: pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 25 579 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/25, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 98 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/31, druh pozemku: záhrada o výmere 1 244 m², pozemok parcela registra „C“ evidovaná na katastrálnej mape ako parcelné číslo 3578/33, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 542 m². Celková výmera zastavaných nehnuteľností je 7 003 m² a celková výmera nezastavaných nehnuteľností je 27 365 m².

1.4. Žalobca sa podanou žalobou domáha od žalovaného zaplata sumy 35 941,74 eura s príslušenstvom, čo odôvodnil tým, že žalovaný užíval nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu prinajmenšom v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 a domáha sa od neho vydania bezdôvodného obohatenia, pričom jeho výška je uplatnená v súlade so znaleckým posudkom č. 46/2011, vyhotoveným Ing. Hurajtom na základe objednávky samotného žalovaného, hodnote nehnuteľností zodpovedá ročný nájom 60 455,- eur, potom za 217 dní je to suma 35 941,74 eura. Výroky súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zamietajúci výrok vo zvyšnej časti úroku z omeškania sú už právoplatné.

1.5. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Poukazoval na to, že žalobca si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012, žalobca doručil žalobu súdu dňa 11. 02. 2016. Súd prvej inštancie s poukazom na zriaďovaciu listinu žalovaného číslo 4691/2014-250 zo dňa 04. 11. 2014 súd dospel k záveru, že žalovaný je právnická osoba, bol zriadený za účelom plnenia potrieb všeobecného záujmu, ktoré nemajú výrobný alebo obchodný charakter, priamo zo zriaďovacej listiny žalovaného vyplýva, že predmet činnosti žalovaného je zameraný okrem pár bodov vo všetkých ostatných bodoch svojej činnosti na výskum a vývoj, ktorý nemá ani obchodný, ani výrobný charakter. Aj keď niektoré predmety činnosti žalovaného majú obchodný a výrobný charakter, rozhodujúce je, že žalovaný má v prevažujúcej miere aj iné predmety činnosti. Preto na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a aplikovať premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka, ktorá je 4 roky, a preto nárok žalobcu premlčaný nie je, nakoľko si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 a žaloba bola súdu doručená dňa 11. 02. 2016. Na jednej strane vystupoval žalobca ako podnikateľ v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, čo nemusí vždy znamenať zároveň predmet jeho podnikateľskej činnosti a na druhej strane vystupoval žalovaný ako štátna organizácia, príspevková organizácia zriadená Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, teda verejnoprávna inštitúcia zabezpečujúca verejné potreby, na danú vec je potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Podľa zriaďovacej listiny bol žalovaný založený za účelom plnenia verejnoprospešných činností, a to kompletného výskumu a zhromažďovania poznatkov z oblasti trvalo udržateľného využívania a ochrany prírodných, predovšetkým pôdnych zdrojov a vody pre pestovanie rastlín a chov zvierat, zabezpečenie kvality, bezpečnosti, inovácií a konkurencieschopnosti potravín i nepotravinárskych výrobkov poľnohospodárskeho pôvodu, produkčného i mimoprodukčného vplyvu poľnohospodárstva na životné prostredie a rozvoj vidieka a transfer poznatkov poľnohospodárskeho výskumu užívateľom.

1.6. Ďalej si súd ako predbežnú otázku riešil otázku platnosti, či neplatnosti Zmluvy o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností zo dňa 01. 02. 2011, ktorá bola uzatvorená na dobu určitú od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011 a výška nájomného bola určená dohodou zmluvných strán na sumu 200,- eur, za celé obdobie trvania nájomného vzťahu od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011. S poukazom na citované zákonné ustanovenia v bode 14. odôvodnenia tohto rozsudku súd dospel k záveru, že Zmluva o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností zo dňa 01. 02. 2011 je absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Nájomná zmluva odporuje svojim obsahom zákonu č. 504/2003 Z. z. konkrétne v bode doby nájmu, kde je rozpor s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z. z., keď zákon hovorí o

dobe nájmu najmenej 5 rokov a nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu 7 mesiacov. Keďže ide o podstatnú zložku zmluvy - dobu nájmu, nie je možné aplikovať ustanovenie § 41 OZ, pretože ak ide o podstatnú zložku právneho úkonu, spôsobuje to neplatnosť celého právneho úkonu. V uzatvorenej zmluve zo dňa 01. 02. 2011 obe strany zhodne vyjadrili vôľu uzatvoriť krátkodobú zmluvu na 7 mesiacov, pričom je nesporné, že takéto dojednanie je v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 504/2003 Z. z., ktorý určuje minimálnu dĺžku prenájmu na dobu 5 rokov. Súd skúmal aj okolnosti a dôvody uzatvorenia krátkodobej zmluvy, zaoberal sa vôľou oboch zmluvných strán a dospel k záveru, že práve krátkodobý charakter zmluvy bol podstatnou náležitosťou zmluvy, tá bola zámerne uzatváraná na takú krátku dobu, pretože strany sporu sa dohodli na uzatvorení nájomnej zmluvy na krátku dobu, kým si dajú vypracovať znalecké posudky, aj strana žalobcu, aj strana žalovaného, čo sa aj stalo, dohodli sa, že potom uzatvoria riadnu nájomnú zmluvu, preto bola zmluva uzatvorená na krátky čas, ten čas mal stačiť na objednávku a vypracovanie znaleckých posudkov. Neplatnosť dojednania o dobe nájmu spôsobuje neplatnosť zmluvy o nájme ako celku s poukazom na vôľu strán a konkrétne okolnosti danej veci, keď vôľou strán bolo uzatvorenie zmluvy o nájme na krátku prechodnú dobu za nízku odplatu, po uplynutí ktorej uzatvoria za nových podmienok novú zmluvu. Krajský súd v Nitre vo svojom rozhodnutí vyslovil právny názor, že sa stotožňuje s posúdením nájomnej zmluvy zo dňa 01. 02. 2011 ako neplatnej pre neplatné dojednanie doby nájmu a k rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Nitre v rozhodnutí zo dňa 13. 06. 2019 č. k. 26Cob/64/2018-450.

1.7. Ďalej sa súd v konaní musel vysporiadať s otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní. Súd dospel k záveru, že žalovaný je v konaní pasívne vecne legitímovaný len v časti nezastavaných nehnuteľností, pretože z LV č. XXXX okres Trenčín, obec K. K., kat. úz. K. K. vyplýva, že vlastníkom budov - skladu olejov, dielne a garáže, vrátnice, váhy, ovčína I, koniarne, príst. na letn. výb., ovčína II., skladu mech. prostr., ovčína III., sýpky, ovčína JUZO 15, senníka, admin. budovy a bytového domu, postavených na parc. č. 3578/15, 3578/16, 3578/17, 3578/18, 3578/19, 3578/20, 3578/21, 3578/22, 3578/24, 3578/29, 3578/36, 3578/37, 3578/40 a 3578/41 je Slovenská republika, pričom žalovaný je len správcom, v tejto časti nehnuteľností nie je žalovaný pasívne vecne legitímovaný, práve s poukazom na to, že vlastníkom uvedených budov na pozemkoch patriacich v rozhodnom období žalobcovi je Slovenská republika a žalovaný je len ich správcom a nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, pretože bezdôvodne sa mohol obohatiť len ten, kto je vlastníkom stavby na cudzom pozemku, a nie správca. Súd je toho názoru, že žalovaný je pasívne vecne legitímovaný len v rozsahu nezastavaných parciel budovami, konkrétne parcela registra „C“ parcelné č. 3578/2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 25 579 m², parcela registra „C“ parcelné č. 3578/25, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 98 m², parcela registra „C“ parcelné č. 3578/31, druh pozemku: záhrada o výmere 1 244 m², parcela registra „C“ parcelné č. 3578/33, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 542 m², spolu o výmere 27 365 m², pretože v prípade parciel, ktoré sú zastavané budovami, sa bezdôvodne obohacuje skutočný vlastník stavby z titulu vlastníckeho práva.

1.8. Nárok žalobcu súd posúdil ako bezdôvodné obohatenie, keďže žalovaný užíval predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, bez platnej nájomnej zmluvy. V konaní nebolo sporné počas trvania sporu až do rozhodnutia Krajského súdu v Nitre v prejednávanom spore, že žalovaný užíval v rozhodnom období nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, počas trvania sporu nenamietal, že by tomu tak nebolo, a tak súd túto okolnosť považoval za nespornú, skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, súd považoval za nesporné aj s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP. Tieto skutočnosti začal žalovaný namietat až po rozhodnutí veci, a preto ich súd považoval za účelové, urobené v snahe vyhnúť sa plneniu. Ani z výpovede svedkyne L. X., ktorá bola štatutárom právneho predchodcu žalovaného a mala na starosti aj majetok a jeho obhospodarovanie, nevyplývalo, že by žalovaný sporné nehnuteľnosti neužíval v celom ich rozsahu. Z jej výpovede vyplýva, že sporná bola otázka nájomného, nikdy nebola sporná výmera. V konaní súd dospel k záveru, že nezastavané pozemky stavbami vo výlučnom vlastníctve žalobcu boli po určitý čas užívané žalovaným bez akéhokoľvek právneho titulu a bez toho, že by mu za to bola platená náhrada. V dôsledku toho došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v získaní majetkovej hodnoty subjektom, ktorý pozemky užíval bez poskytovania náhrady. Majetkovú hodnotu v uvedenom zmysle totiž získa nielen ten, komu sa zvýšili aktíva alebo znížili pasíva, ale aj ten, komu sa neznižili aktíva, hoci by sa inak - pokiaľ by existoval právny dôvod plnenia - jeho majetkový stav zmenšil, pretože za prijímané plnenie by musel poskytovať náhradu. O plnenie bez právneho dôvodu ide preto tiež v prípade užívania pozemkov bez nájomnej či inej zmluvy alebo iného titulu. Keďže príjemca takéhoto plnenia

nie je, vzhľadom na povahu plnenia, schopný vrátiť ho, je povinný nahradiť bezdôvodné obohatenie vo forme peňažnej náhrady (§ 458 ods. 1 OZ). Pretože účelom je tu odčerpať prostriedky bezdôvodne sa obohacujúceho, ktoré získal na úkor iného, treba výšku plnenia za užívanie cudzej veci bez právneho dôvodu odvodzovať od prospechu, ktorý získal obohatený. Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie veci. Prihliadne sa pritom na účel a spôsob užívania a na druh právneho dôvodu, ktorým sa spravidla právo užívania veci, vzhľadom na jeho rozsah a spôsob, zakladá; najčastejšie ide o nájomnú zmluvu, kedy sa výška náhrady určuje podľa obvyklej hladiny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej nájomnej zmluvy. Obvyklé nájomné je nájomným tržným (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/8/2009). Žalovaný užíval v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 pozemky vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu. V žalovanom období neexistoval žiadny právny dôvod, na základe ktorého žalovaný nehnuteľnosti užíval, neexistovala žiadna nájomná zmluva. Žalovaný pozemky užíval a tým bránil ich využívaniu žalobcovi, prípadne tretím osobám, bez ohľadu na konkrétny spôsob využitia. Výšku bezdôvodného obohatenia je potrebné určiť zo všeobecnej hodnoty predmetných pozemkov ako hodnotu nájmu, ktorú by žalobca dostal od tretej osoby obvykle za užívanie predmetných pozemkov, podstata bezdôvodného obohatenia spočíva práve v tom, že žalobca má nárok na peňažnú náhradu za znemožnenie užívania pozemkov, ktorú by žalobca dostal obvykle, nebyť ich užívania žalovaným, pričom je bezpredmetné, akým spôsobom užíval pozemky žalovaný, a to od tretej osoby, ktorej by pozemky poskytol do nájmu, a preto je potrebné vychádzať zo všeobecnej hodnoty pozemkov, pretože práve v prípade poskytnutia pozemkov do nájmu tretej osobe by bola všeobecná hodnota pozemkov východiskovou hodnotou určenia výšky obvyklého nájomného za predmetné pozemky. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia súd neprihliadal na spôsob a rozsah užívania pozemkov, nie je možné prihliadať na skutočnosť, že v zmysle nájomnej zmluvy boli pozemky určené na poľnohospodárske využitie, strany sporu neuzavreli žiadnu dohodu o tom, akým spôsobom sa majú pozemky užívať. Preto nie je možné vychádzať zo znaleckého posudku Ing. Miklu, ktorý vychádzal z hodnoty nájmu pozemkov ako poľnohospodárskej pôdy, a nie z hodnoty obvyklého nájmu všeobecne, nevychádzal zo všeobecnej hodnoty predmetných pozemkov. Znalec pri určení jednotkovej východiskovej hodnoty pozemku pre výpočet výšky nájmu použil vyhlášku Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 38/2005 Z. z. o určení hodnoty pozemkov a porastov na nich na účely pozemkových úprav, čo je vykonávací predpis zákona č. 330/1991 Zb. a s poukazom na ustanovenie § 43 ods. 2 hodnota pozemkov určená podľa tohto ustanovenia a spomínanej vyhlášky je použiteľná len pre potreby zákona č. 330/1991 Zb. a nie je možné ju použiť pri stanovovaní hodnoty predmetných nehnuteľností. Predmetné pozemky nie sú poľnohospodárska pôda, sú to zastavané plochy a nádvorcia a v prípade jednej parcely záhrada. Výška bezdôvodného obohatenia bola stanovená v súlade so znaleckým posudkom č. 46/2001 vyhotoveným Ing. Hurajtom, ktorý bol vyhotovený na základe objednávky samotného žalovaného, zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že hodnota nehnuteľností nezastavaných stavbami je 531 958,31 eura, tejto hodnote nehnuteľností zodpovedá ročný nájom, a teda aj výška bezdôvodného obohatenia za 217 dní od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 je to suma 28 720,55 eura. Súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo žalovanej sumy od 30. 03. 2016 do zaplatenia, nakoľko žalobca si uplatňoval úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, ktorému bola žaloba doručená dňa 29. 03. 2016 ako vyplýva z pripojenej doručky. Počiatok omeškania je určený správne, nakoľko v tom čase už bol žalovaný s plnením v omeškani a výška úroku z omeškania je v súlade so sadzbou zákonných úrokov z omeškania platnou v období od 16. 03. 2016 pre obchodnoprávne vzťahy. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, čo sa týka nehnuteľností zastavaných stavbami. Čo sa týka argumentov žalovaného a poukazovanie na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v obdobnej veci sp. zn. 26Cob/64/2018, k tomu súd uviedol, že s týmto sa celkom nestotožňuje a vo veci bolo podané žalobcom dovolanie, takže spornou otázkou sa bude zaoberať Najvyšší súd SR. Okrem toho, právny názor vyslovený Krajským súdom v Nitre v obdobnej prejednávanej veci nie je pre súd prvej inštancie záväzný. Súd sa prikláňa k tomu názoru, že v prípade neexistencie nájomnej zmluvy na užívanie sporných nehnuteľností nemožno použiť na určenie výšky bezdôvodného obohatenia výšku nájomného stanoveného právnym predpisom práve z dôvodu, že uplatnený nárok na plnenie je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, a nie nárokom na zaplatenie nájomného a výška uplatneného nároku musí zodpovedať primeranej výške nájomného za prenajaté nehnuteľnosti v danom čase a mieste a súd určil výšku bezdôvodného obohatenia ako peňažnú čiastku, ktorú by obvykle bolo nevyhnutné vynaložiť v danom čase a mieste za porovnateľné užívanie prenajatie veci. Tu súd odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/296/2008 zo dňa 30. 03. 2010. Právny predpis zákon č. 504/2003 Z. z.

nie je právnym predpisom na posúdenie výšky bezdôvodného obohatenia, pretože výšku bezdôvodného obohatenia nijako neupravuje, týka sa zmluvy o nájme pozemku a následne nájomného pre prípad nájmu pozemku a platnej nájomnej zmluvy, a nie bezdôvodného obohatenia, tento zákon spôsob vyčíslenia bezdôvodného obohatenia neupravuje, okrem toho sa v danom prípade nejedná o pozemky určené na poľnohospodárske účely, spôsob užívania pozemkov žalovaným nemôže byť na ťarchu žalobcu, predmetné pozemky majú omnoho vyššiu hodnotu a je možné ich užívať spôsobom, ktorý by žalobcovi priniesol omnoho vyššie nájomné. Nie je možné pri rozhodovaní veci o výške bezdôvodného obohatenia odkazovať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/8/2009, pretože zákon č. 504/2003 Z. z. neupravuje spôsob vyčíslenia bezdôvodného obohatenia, neupravuje výšku nájomného, ustanovuje len najnižšiu prípustnú hodnotu nájomného v § 10 ods. 1 a to 1% z hodnoty poľnohospodárskej pôdy určenej podľa osobitného predpisu, pričom ponecháva na dohodu strán nájomnej zmluvy výšku nájomného alebo spôsob jej určenia. Preto, keďže nie je možné postupovať podľa právneho predpisu, ktorý by stanovil výšku bezdôvodného obohatenia, vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné určiť s ohľadom na peňažnú sumu, ktorú by bolo potrebné vynaložiť v danom čase a mieste za porovnateľné užívanie - prenajatie nehnuteľnosti.

1.10. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP a o trovách konania rozhodol tak, že v konaní čiastočne úspešný žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 59,82%. Žalovaná suma bola 35 941,74 eura s príslušenstvom, priznaná bola suma 28 720,55 eura s príslušenstvom, zamietnutá bola žaloba v časti zaplata sumy 7 221,19 eura s príslušenstvom. Úspech žalobcu predstavuje 79,91% a úspech žalovaného je 20,09%, potom žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 59,82% ($79,91\% - 20,09\% = 59,82\%$). O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), g), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, a teda tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že odvolací súd - Krajský súd v Nitre v rozsudku č. k. 26Cob/64/2018-450 zo dňa 13. 06. 2019 jasne určil riešenie, keď stanovil, že pre účely posúdenia výšky náhrady odplaty v rovine bezdôvodného obohatenia za užívanie totožných nehnuteľností je potrebné vychádzať z ich reálneho využitia, t. j. z toho, akým spôsobom sa žalovaný obohatil, a nie podľa toho, akú ujmu pociťuje žalobca. Výšku odplaty - bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetných nehnuteľností je potrebné určiť s ohľadom na ich reálne využitie z ich strany, t. j. ako poľnohospodárskej pôdy, a teda kvantitatívne tak, ako to vyplýva zo znaleckého posudku vypracovaného Ing. Miklom č. 1/2014, ktorý do tohto konania aj predložili. Uvažovanie o všeobecnej hodnote nehnuteľností abstrahujúcej od skutočného využitia je nesprávne a nezodpovedajúce právnej úprave bezdôvodného obohatenia. Aj odvolací súd preto považoval z uvedeného dôvodu zadanie znaleckej otázky súdom prvej inštancie, ktorý znalcovi (Ing. Miklovi) uložil úlohu určiť hodnotu predmetných pozemkov ako poľnohospodárskej vody, ako za správny postup pre určenie ceny poľnohospodárskej pôdy, ako aj následného určenia výšky ceny nájmu a v konečnom dôsledku aj výšky bezdôvodného obohatenia. Len takýto postup a spôsob určenia výšky bezdôvodného obohatenia pokrýva a zohľadňuje okolnosti, ktoré sú v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/8/2009 rozhodujúce pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalovaný nie je subjektom, ktorý by predmetné nehnuteľnosti využíval na podnikateľské účely za účelom dosiahnutia zisku, a preto jeho obohatenie spočívalo len v tom, že neplatil nájom za užívanie predmetných pozemkov, ktoré využíval na plnenie úloh vyplývajúcich zo zriaďovateľskej listiny. Vzhľadom na okolnosti a spôsob využívania týchto pozemkov, nemožno prisvedčiť žalobcovi, ktorý sa domáhal určenia výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty pozemku, t. j. tento nezohľadňoval špecifické postavenie žalovaného a špecifický predmet jeho činnosti a požadoval bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce nájomnému trhovému. Potreba riadiť sa právoplatným posúdením určitého hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami konania pri právne totožnej otázke, ktoré v ich prípade bolo učené zo strany odvolacieho súdu v rovine určenia spôsobu náhrady

za užívanie pozemkov žalobcu zo strany ich organizácie, je daná ustálenou rozhodovacou praxou, preto v konaní súd prvej inštancie opakovane žiadal, aby túto rešpektoval, nakoľko rozhodovanie rovnakých vecí rovnako je súčasťou princípu právnej istoty, ktorý nemôže byť opomínaný. Pre konkretizovanie ustálenej rozhodovacej praxe poukázal na rozhodnutia slovenských súdov, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR R 40/2013 sp. zn. 1Cdo 44/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/133/2009 zo dňa 29. 04. 2010. Princípu právnej istoty by sa iste priečilo, keby súd v jednej veci medzi tými istými účastníkmi posúdil výšku odplaty/náhrady totožného užívania (bezdôvodného obohatenia) za rovnaký pozemok, líšiac sa iba časovým obdobím, za ktoré sa nárok uplatňuje, v diametrálne odlišnej výške a na inom úvahovom základe. Súd prvej inštancie sa rozhodol ísť cestou, kedy si z právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajský súd v Nitre 26Cob/64/2018-450 zo dňa 13. 06. 2019) v priamo skutkovo aj právne súvisiacej veci vybral v podstate to, čo sa mu páčilo, predmetnú nájomnú zmluvu vyhodnotil ako neplatnú, no už v časti právneho záveru o spôsobe určenia výšky bezdôvodného obohatenia závery odvolacieho súdu nerešpektoval. V rozsudku súd prvej inštancie vyjadril záver o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu v právne a skutkovo totožnej veci nie je pre neho záväzná. Samotné konštatovanie súdu prvej inštancie bez náležitého odôvodnenia je prejavom svojvôle a arbitrárnosti. K absencii pasívnej vecnej legitímácie ich organizácie uviedol, že vlastníkom stavieb na predmetných pozemkoch je Slovenská republika, ich organizácia vystupuje v právnom vzťahu k nim ako ich správca. Súd prvej inštancie túto skutočnosť vyhodnotil tak, že zamietol žalobu v časti, v ktorej pripadá pomerný uplatňovaný nárok žalobcu na pozemky, na ktorých stoja stavby vo vlastníctve Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s tým, že užívanie pozemkov bolo výslovne akcesorické a týkajúce sa užívania predmetných stavieb, t. j. toto predstavuje akcesorickú časť k hlavnému záväzku. K výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že musí byť zodpovedajúca obohateniu sa obohateného, nie strate „ochudobneného“ a zároveň má zohľadňovať spôsob, účel a rozsah užívania. Žalobca predložil do konania za účelom podloženia kvantifikácie svojho nároku znalecký posudok vypracovaný Ing. Hurajtom č. 46/2011, podľa ktorého je hodnota pozemkov žalobcu v sume 665 000,-eur a ročný nájom vo výške 60 455,- eur. Tento znalec si pozemky nikdy fyzicky nepozrel a zároveň nejde o znalecký posudok v pravom zmysle slova z pohľadu procesnej právnej úpravy. Oni predložili do konania znalecký posudok vypracovaný Ing. Miklom pod č. 1/2014, podľa ktorého je hodnota pozemkov žalobcu 8 400,- eur, súd si za týmto účelom pripojil súvisiaci spis vedený pod sp. zn. 32Cb/89/2012 pred Okresným súdom Nitra, v tomto konaní nechal súd predmetný znalecký posudok vyhotoviť, takže nejde navyše ani o súkromný znalecký posudok a zároveň Ing. Mikla si pozemky pred vypracovaním znaleckého posudku aj fyzicky podrobne obhliadol. Súd pri vyhodnocovaní relevantnosti uvedených značne rozporných posudkov prisvedčil pravdivosti záverov zistených Ing. Hurajtom, t. j. priklonil sa k značne vyššej výške odplaty bez zohľadnenia skutočného využitia pozemkov a aj objektívnej možnosti využitia pozemkov. Takýto postup je nesprávny z viacerých dôvodov. Posudok predložený žalobcom nie je znaleckým posudkom podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, nespĺňa podmienku stanovenú ustanovením § 209 ods. 2, pretože neobsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Nimi poukazovaný znalecký posudok Ing. Mikla je naopak znaleckým posudkom v pravom zmysle slova, pretože k jeho vypracovaniu došlo na základe pokynu súdu, a to v súvisiacom konaní v podobe uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 32Cb/89/2012-149 zo dňa 02. 12. 2013. Súd prvej inštancie pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z mylnej úvahy, keď pri určení výšky bezdôvodného obohatenia neprihliadal na spôsob a rozsah užívania pozemkov. Citovaný záver súdu je právne nesprávnou úvahou, a to vo významnej miere, pretože úplne opomína bezdôvodné obohatenie a de facto ho nahrádza právne nepoznaným pojmom nezákonné ochudobnenie. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné posúdiť obohatenie sa na strane obohateného a tiež vziať do úvahy účel a spôsob, akým k obohateniu došlo, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/8/2009 zo dňa 13. 11. 2009, R 1/1979, R 12/1989, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 30Cdo/I 789/2002. Všeobecná hodnota nehnuteľností nezohľadňujúca ich charakter a možnosti spôsobu ich využitia nemôže byť relevantná. Ing. Hurajt vníma pozemky žalovaného ako stavebné pozemky v intraviláne výlučne podľa katastrálnej evidencie, pričom úplne opomína ich reálny skutkový stav. Naproti tomu, Ing. Mikla vo svojom znaleckom posudku pozemky vníma s ohľadom na ich reálne využitie. S ohľadom na to, že súd neprihliadal na spôsob a rozsah užívania pozemkov, toto v konaní ani dostatočne nezistil, preto nie je vytvorený ani náležitý predpoklad na vyvodenie meritórneho záveru, čo musí rezultovať v zamietnutí žaloby ako celku pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie v súvisiacej časti argumentácie odkazuje na závery rozhodnutia 2Cdo/296/2008, avšak tieto si prispôsobuje až tak, že sa tým úplne abstrahuje od záveru, ktorý v predmetnej veci vyjadril dovolací súd. Ide o právne a skutkovo odlišnú vec, preto aj jej závery nie sú na ich vec aplikovateľné.

Naproti tomu napr. v prípade iného rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/236/2011 ide o právne a skutkovo vec obdobnú, preto sú právne závery analogicky dôvodne použiteľné. K rozsahu užívania uviedol, že z rozsudku nie je zrejmé, prečo posúdil súd prvej inštancie rozsah užívania predmetných pozemkov z ich strany tak, že tieto užívali v plnom rozsahu. V bode 21. síce súd prvej inštancie uviedol, že začali argumentovať až po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu tým spôsobom, že pozemky neužívali v plnom rozsahu, avšak toto nijako nemožno vnímať ako neskorú argumentáciu, o to viac, že ku skončeniu dokazovania došlo až po tom, čo toto skutkové tvrdenie uviedli. Zároveň vyzývali žalobcu, aby preukázal skutočný rozsah užívania pozemkov z ich strany. Žalobca absolútne negoval akékoľvek ich poukazovanie na potrebu preukázania rozsahu užívania predmetných pozemkov a súd prvej inštancie sa tým rovnako nezaoberal. Objektívne nie je možné využiť každý jeden meter štvorcový predmetných pozemkov pre ich činnosť. Nespochybnujú, že predmetné pozemky užívali, avšak spochybňujú rozsah ich užívania, ktorého jasné nepreukázanie musí byť na ľarchu žalobcu, a nie na ich ľarchu. Potrebe posúdenia rozsahu užívania zodpovedá aj postup, ktorý dovolací súd vyhodnotil ako správny v skutkovo aj právne obdobnej veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 4Cdo/236/2011). K premlčaniu uplatňovaného nároku uviedol, že súd prvej inštancie vyhodnotil záväzkový vzťah z ním posúdeného bezdôvodného obohatenia ako obchodnoprávny. Tento záver súdu je nesprávny z viacerých podstatných dôvodov. Subsumpciu záväzkového vzťahu medzi nimi a žalobcom z bezdôvodného obohatenia pod režim Občianskeho zákonníka je možné urobiť na základe toho, že nie je splnená možnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. V zmysle Zriaďovacej listiny ich organizácie č. 4691/2014-250 zo dňa 04. 11. 2014 je ich zriaďovateľom Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky a sú štátnou príspevkovou organizáciou. Predmetom ich činnosti je a bola tiež výrobná a obchodná činnosť, čím je vylúčené posudzovanie ich organizácie ako právnickej osoby podľa ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) a ods. 4 Obchodného zákonníka. Pre možnosť posúdenia ich organizácie ako subjektu verejného práva podľa ustanovenia § 261 ods. 5 Obchodného zákonníka uviedol, že toto nie je možné, pretože v predmetnej veci sa žalobca nedomáha zmluvného plnenia. Súd prvej inštancie opomenul aplikovať všetky znaky ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka meritórneho pre zaradenie záväzku z bezdôvodného obohatenia pod režim obchodného práva a nezaoberal sa tým, či žalobca ako prenajímateľ vystupuje v tomto záväzkovom vzťahu v rámci jeho podnikateľskej činnosti, ako to toto ustanovenie vyžaduje. Žalobca nemohol v záväzkovom vzťahu z bezdôvodného obohatenia vystupovať v rámci svojej podnikateľskej činnosti a to, ani keby brali do úvahy nájomnú zmluvu, pretože ani z jej textu nevyplýva, že by žalobca prenajímal pozemky v rámci svojho podnikania. Nárok je potrebné posúdiť ako občianskoprávny záväzkový vzťah, v prípade jeho subsumpcie pod ustanovenia o bezdôvodnom obohatení k jeho premlčaniu dochádza v lehote 2 rokov, pričom žaloba bola podaná po uplynutí tohto obdobia od doby, za ktorú je nárok uplatnený. Nárok žalobcu je tak premlčaný a nemožno ho z dôvodu namietnutia premlčania priznať súdnym rozhodnutím. S ohľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne, prípadne vyhovie uplatňovanému nároku v zodpovedajúcej pomernej časti vo výške 386,44 eura (vo výške určenej pomerne podľa záverov znaleckého posudku Ing. Miklu) a vo zvyšnej časti žalobu zamietne alebo zruší rozsudok a vráti vec súdu prvej inštancie. Uplatnil si náhradu trov konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v plnom rozsahu trvá na všetkých vyjadreniach a skutočnostiach uvedených žalobcom v konaní v tejto právnej veci pred Okresným súdom Nitra. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dôvodný a vydaný v súlade so zákonom a s jeho výrokom sa v celom rozsahu stotožňuje. Súd sa v rozsudku obsiahlo, podrobne a najmä presvedčivo vyrovnal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie vo veci a rovnako tak so všetkými relevantnými námietkami a tvrdeniami žalovaného. Odvolanie neobsahuje žiadne skutočnosti, či právnu argumentáciu, ktoré by boli dôvodom na zmenu, či zrušenie rozsudku. Odvolanie obsahuje množstvo zavádzajúcich tvrdení a odkazov na rozhodnutia súdov, ktoré však nie sú relevantné. Podstatnou skutočnosťou je, že žalovaný v odvolaní žiadnym relevantným spôsobom nedokázal spochybniť správny záver súdu o tom, že vôľou strán bolo uzavretie predmetnej zmluvy o nájme len na krátky čas za účelom vypracovania znaleckého posudku na ocenenie nehnuteľností a následného uzavretia dlhodobej zmluvy o nájme, a teda aj vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré ako je zrejmé, je možné určovať len zo skutočnej hodnoty daných pozemkov, a nie zo žalovaným vymyslenej imaginárnej hodnoty. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, odkazuje na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu zo dňa 21. 08. 2019, v ktorom už uviedli všetky relevantné tvrdenia k argumentácii žalovaného. Uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. 06. 2019 č. k. 26Cob/64/2018-450 netvorí prekážku rozhodnutej veci a tiež sa nejedná o ustálenú

rozhodovaciú prax NS SR a je celkom zrejmé, že týmto rozsudkom nebol Okresný súd Nitra viazaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca v predloženom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo právnu kvalifikáciu oproti svojim doterajším podaniam. Pridržiava sa ním podaného odvolania a na jeho obsah odkazuje. Žalobca uviedol, že podal dovolanie voči právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý v inej priamo súvisiacej veci ustálil povahu hmotnoprávneho vzťahu medzi nimi ako sporovými stranami tohto konania, konkrétne vo veci posúdenia odplaty za užívanie predmetných nehnuteľností. Táto argumentácia je však nedôvodná, pretože podanie dovolania nemá na platnosť a záväznosť súvisiaceho rozhodnutia žiaden vplyv, čo vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe, na ktorú v podanom odvolaní poukázal.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch (vyhovujúci výrok a výrok o trovách konania) v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) na odvolacom pojednávaní a po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu (§ 383 CSP) a doplnení dokazovania, po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 35 941,74 eura s príslušenstvom, čo odôvodnil tým, že žalovaný užíval nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu prinajmenšom v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 a domáha sa od neho vydania bezdôvodného obohatenia, pričom jeho výška je uplatnená v súlade so znaleckým posudkom č. 46/2011 vyhotoveným Ing. Hurajtom na základe objednávky samotného žalovaného, hodnote nehnuteľností zodpovedá ročný nájom 60 455,- eur, potom za 217 dní je to suma 35 941,74 eura. Rozsudkom zo dňa 3. júna 2019 č. k. 12C/248/2016-281 súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 35 941,74 eura s 8% úrokom z omeškania ročne od 30. 03. 2016 do zaplata, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný žalobcovi zaplatiť žalovaný s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 9Co/207/2019-401 zo dňa 11. 08. 2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.) a vo výroku o trovách konania (IV.) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne rozhodol súd prvej inštancie opätovne napadnutým rozsudkom tak, že uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 28 720,55 eura s 8 % úrokom z omeškania ročne od 30. 03. 2016 do zaplata a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II.). Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 59,82 %, ktorú je povinný žalobcovi zaplatiť žalovaný s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III.). V dôsledku odvolania žalovaného je predmetom preskúmania odvolacím súdom vyhovujúci výrok (II.) napadnutého rozsudku a výrok o trovách konania (IV.). Zamietajúci výrok ohľadom zaplata sumy 7 221,19 eura (35 941,74 - 28 720,55) s príslušenstvom a zamietajúci výrok ohľadom úroku z omeškania nad 8% ročne zo sumy 28 720,55 eura napadnutého rozsudku je už právoplatný.

7. Podľa § 388 CSP odvolací rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len

do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

9. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami sporu) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

10. Zo žaloby žalobcu vyplýva, že nároku na zaplatenie sumy 35 941,74 eura s príslušenstvom sa domáha z dôvodu, že žalovaný užíval predmetné nehnuteľnosti, v tom čase vo vlastníctve žalobcu, v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012, pričom nemal na užívanie nehnuteľností žiadny právny nárok, teda ich užíval bez právneho dôvodu. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie je tiež zrejmé, že žalovaný užíval predmetné nehnuteľnosti žalobcu aj v období od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011, a to na základe nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 01. 02. 2011 a v období od 01. 09. 2012 do 10. 02. 2012, ktoré bolo tiež predmetom sporu medzi stranami, a ktoré sa viedlo na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 32Cb/89/2012 a na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 26Cob/64/2018, a ktoré je v čase rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci už právoplatne skončené. Vo veci je podané dovolanie. Tak v tejto veci, ako aj vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 32Cob/89/2012 sa riešili rovnaké nároky medzi stranami sporu, len za iné obdobie. Keďže pre posúdenie veci je podstatné právne posúdenie nároku žalobcu, teda či je dôvodné titulom nájomného alebo bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa rovnako ako súd prvej inštancie zaoberal tým, či je zmluva o nájme poľnohospodárskych nehnuteľností zo dňa 01. 02. 2011 platným právnym úkonom a dobou nájmu vyplývajúcou z tejto nájomnej zmluvy. Čo sa týka tejto právnej otázky, odvolací súd poukazuje na jej posúdenie súdom prvej inštancie v bode 15. napadnutého rozsudku, s ktorým sa v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu stotožňuje a odkazuje naň. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že okrem ustanovení zák. č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, na ktoré zmluva odkazovala, bolo potrebné v danej veci zohľadniť okolnosti uzavretia nájomnej zmluvy zo dňa 01. 02. 2011 a vôľu zmluvných strán pri uzavretí tejto zmluvy, ako to správne urobil súd prvej inštancie. V danej veci bolo v čase uzavretia tejto nájomnej zmluvy obom stranám známe, že podmienkou jej uzavretia bolo uzavretie zmluvy len na krátku dobu, do vypracovania znaleckých posudkov a nebyť takto dojednanej doby nájmu, by žalobca k uzavretiu zmluvy ani nebol pristúpil. Odvolací súd sa preto s posúdením nájomnej zmluvy zo dňa 01. 02. 2011 ako neplatnej pre neplatné dojednanie doby nájmu stotožňuje. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Nitre v rozhodnutí zo dňa 13. júna 2019 č. k. 26Cob/64/2018-450, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Nitra zo dňa 28. marca 2018 č. k. 32Cob/89/2012-353, avšak z iných dôvodov. V tomto rozhodnutí sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého, ak bola nájomná zmluva uzavretá bez dojednania určitej doby, považuje sa za zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Odvolací súd uviedol, že ustanovenie zmluvy o nájme s dojednanou dobou nájmu na 7 mesiacov je neplatné pre jeho rozpor so zákonom, pričom zohľadnil špecifiká predmetu a účelu nájmu poľnohospodárskych a lesných pozemkov a tiež nepochybnú vôľu strán v tejto veci a dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie v tejto veci, a teda záveru, že zmluva o nájme zo dňa 01. 02. 2011 je neplatným právnym úkonom. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie v tom, že nárok žalobcu je potrebné posúdiť titulom bezdôvodného obohatenia.

11. Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného do 31. 01. 2013 touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi štátom, samosprávnou územnou jednotkou alebo právnickou osobou zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Na tento účel sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi, pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb.

12. Podľa § 261 ods. 5 Obchodného zákonníka účinného do 31. 01. 2013 pri použití tejto časti zákona podľa odsekov 1 a 2 je rozhodujúca povaha účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu.

13. Podľa § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka účinného do 31. 01. 2013 zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako

zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

14. Ustanovenie § 261 predstavuje úvod do všeobecných ustanovení časti zákona venovanej obchodným záväzkovým vzťahom. Vymedzuje okruh záväzkov, ktorých vznik, zmena a zánik sa spravuje ustanoveniami tretej časti Obchodného zákonníka <.. Toto ustanovenie je kogentné a obsahuje kritéria pre určenie, kedy sa záväzkové vzťahy spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka <.. Pokiaľ záväzkový vzťah nevyhovuje týmto kritériám, vzťahuje sa naň úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku <.. Pôsobnosť Obchodného zákonníka <. vymedzená v odseku 1 <. je daná jednak charakterom subjektov, ktoré do záväzkového vzťahu vstupujú - musí ísť o podnikateľov. V odseku 2 <.> zákon vymedzuje tzv. jednostranné obchodné záväzky a rozširuje pôsobnosť Obchodného zákonníka <. aj na záväzkové vzťahy vznikajúce medzi podnikateľmi a právnickými osobami, ktoré nie sú podnikateľmi, ak sa tieto vzťahy týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. Aj tieto subjekty pri zabezpečovaní svojej prevádzky alebo verejných potrieb sa pri záväzkových vzťahoch s podnikateľmi spravujú ustanoveniami tohto zákona. Pre určenie povahy záväzku je rozhodujúci čas jeho vzniku. Novelou Obchodného zákonníka č. 530/2003 Z. z. <. sa spresňuje vymedzenie a podmienky aplikácie tzv. absolútnych neobchodov. Pokiaľ sa v II. hlave III. časti Obchodného zákonníka <.> nenachádza pomenovaný zmluvný typ, ktorý je však upravený v Občianskom zákonníku, spravuje sa zmluva samotná (obsahové náležitosti, forma a pod.) príslušnými ustanoveniami toho všeobecného občianskoprávneho predpisu, avšak otázky širšieho aspektu záväzkovo-právneho vzťahu sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka, ak ide o vzťahy medzi podnikateľmi v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou, resp. podnikateľmi a verejnoprávnymi subjektmi (§ 261 ods. 1 a 2 <.K.

15. Právna úprava bezdôvodného obohatenia obsiahnutá v Občianskom zákonníku je úpravou komplexnou a uplatní sa tak pre občianskoprávne, ako aj pre obchodnoprávne záväzkové vzťahy. Skutočnosť, že Obchodný zákonník nemá vlastnú úpravu bezdôvodného obohatenia však neznamená, že záväzkový vzťah vzniknutý medzi tým, kto sa obohatil a tým, na koho úkor sa takto obohatil, nemôže byť svojou povahou vzťahom obchodnoprávnym. Keďže Obchodný zákonník neupravuje všetky záväzkové vzťahy, do ktorých podnikatelia vstupujú, nemožno iba z toho, že určitý záväzkový vzťah je upravený iba v Občianskom zákonníku vyvodzovať, že ide o vzťah občianskoprávny. To, či v konkrétnom prípade na záväzkový vzťah vzniknutý z bezdôvodného obohatenia ide o obchodnoprávnu povahu alebo nie, preto závisí od riešenia otázky, či k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo pri podnikateľskej činnosti strán. Povaha tohto právneho vzťahu účastníkov je potom rozhodujúca aj pre riešenie otázky zásadného právneho významu, a to, či premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa riadi právnou úpravou Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka. Pre riešenie otázky, ktorý právny predpis je potrebné použiť (pri posudzovaní premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia), je podstata spoločenského vzťahu, v ktorom podnikateľ vystupoval (sp. zn. 32 Odo 861/2001 Najvyšší súd ČR z 30. 07. 2003).

16. Premlčanie je občianskoprávny inštitút, pod ktorým sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť dovolaním sa premlčania. Právne účinky premlčania nastávajú, ak uplynie zákonom stanovený čas pre výkon subjektívneho práva a ak veriteľ v ňom neuplatní svoje právo na súde, a ak sa dlžník premlčania dovolá. Je výlučne na úvahe a dispozícii dlžníka, či sa premlčania dovolá. Cieľom premlčania je pôsobiť na veriteľa, aby v primeranom čase uplatnil svoje subjektívne právo a zabrániť tomu, aby dlžníci neboli po časovo neprimeranú dobu nútení splniť si svoje povinnosti a v súlade so zásadou právnej istoty zabrániť existencii dlhodobého trvania práv a im zodpovedajúcich povinností.

17. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

18. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

19. Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

20. Keďže žalovaným bola v priebehu konania vznesená námietka premlčania, ktorá je zároveň odvolacou námietkou, tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa museli s touto námietkou premlčania vysporiadať. Táto námietka je pre posúdenie veci rozhodujúca, pretože v prípade, ak by bola posudzovaná podľa Občianskeho zákonníka, ako navrhoval žalovaný, nárok žalobcu by bol premlčaný. V prípade, ak by bola posudzovaná podľa Obchodného zákonníka, ako navrhoval žalobca, jeho nárok by premlčaný nebol a v takom prípade bolo pre posúdenie veci rozhodujúce zaoberať sa samotnou výškou nároku žalobcu.

21. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku prof. JUDr. Mareka Števčeka, PhD. a kolektív: Občiansky zákonník I, Praha, Nakladatelství C.H.Beck, 2019, 766s. ISBN 978-80-7400-770-5 otázka premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z obchodných záväzkových vzťahov predstavovala a do značnej miery predstavuje stále jednu z najdiskutovanejších otázok doktríny súdnej praxe. Vývoj názorov na túto otázku kolísal. Spočiatku sa súdna prax prikláňala k tomu, že sa právny režim práva na vydanie bezdôvodného obohatenia riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka, vrátane premlčania. Neskôr sa ustálil skôr názor, že povahu obchodného záväzku má záväzkový právny vzťah z titulu bezdôvodného obohatenia. Domnievajú sa, že oba názory možno argumentačne ustáliť na približne rovnako hodnoverných argumentoch. Inak povedané, z nejednoznačnosti právnej úpravy možno argumentačne vyvodíť spravodlivo ktorýkoľvek z uvedených názorov. Skôr než na právnickú ekvilibristiku však tento problém poukazuje na systémové defekty právnej úpravy nášho súkromného práva. Dvojaký právny režim záväzkového práva, vrátane s ním súvisiacich otázok, akou je napríklad premlčanie, nie je ničím racionálne odôvodniteľný. Potreba jednotnej úpravy súkromnoprávných vzťahov, ako aj iných otázok sa ukazuje ako praktická nevyhnutnosť.

22. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár) I., Bratislava, Vydavateľstvo EUROUNION, spol. s r.o., 2015. 842 s. ISBN 978-80-89374-32-8 je Obchodný zákonník v pomere k Občianskemu zákonníku predpisom zvláštnym, vyplýva to z ustanovenia § 1 ods. 2 OBZ. Právna úprava premlčania je v Obchodnom zákonníku upravená komplexne. Vyplýva to u z ustanovení § 387 OBZ, ktoré upravuje predmet premlčania. Ďalšie ustanovenia tejto úpravy obsahujú právnu úpravu účinkov premlčania, začiatok a trvanie premlčacej doby (§ 391 až 401 OBZ), spočívanie a pretrhnutie premlčacej doby (§ 402 až 407 OBZ). Uvedená komplexná právna úprava má ten dôsledok, že aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka prichádza od úvahy len vtedy, ak právna úprava v Obchodnom zákonníku (a to pri absencii niektorých špecifických vzťahov, ako je napr. bezdôvodné obohatenie) neumožňuje riešenie podľa Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník však umožňuje riešenie otázok premlčania aj vo vzťahoch vznikajúcich z dôvodného obohatenia. Toto riešenie ponúka všeobecná právna úprava v ustanoveniach § 391 až § 397 OBZ. Preto aj na vzťahy z bezdôvodného obohatenia je treba aplikovať predovšetkým uvedené ustanovenia Obchodného zákonníka. Treba odlišovať aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich bezdôvodné obohatenie od aplikácie ustanovení upravujúcich premlčania. To však neznamená, že aplikácia § 107 OZ v prípade vzťahov vyplývajúcich z Obchodného zákonníka neprichádza do úvahy.

23. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia (bezdôvodné obohatenie z neplatnej zmluvy, bezdôvodné obohatenie z plnenia bez právneho dôvodu, bezdôvodné obohatenie z plnenia na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol a podobne), Obchodný zákonník síce výslovne začiatok premlčacej doby neupravuje, čo vlastne znamená len to, že tieto nároky treba posudzovať podľa komplexnej úpravy všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní (§ 391 a § 397) (rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 92/06-39 z 22. marca 2007).

24. V danej veci odvolací súd vychádzal z toho, že v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 užíval žalovaný predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, pretože skoršia zmluva uzavretá medzi stranami sporu na tieto nehnuteľnosti bola uzavretá na dobu určitú a bola súdmi posúdená ako neplatná. Ide teda o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu. Žalobca ako vlastníik predmetných nehnuteľností v období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 je obchodná spoločnosť, ktorá mala v predmete činnosti aj prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom, teda išlo o podnikateľa v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, a na druhej strane, vystupoval žalovaný ako štátna príspevková organizácia zriadená Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, teda verejnoprávna inštitúcia zabezpečujúca verejné potreby, preto odvolací súd rovnako ako súd prvej

inštancie dospel k záveru, že k vzťahu z bezdôvodného obohatenia došlo medzi stranami v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalobcu, preto otázku premlčania nároku žalobcu je potrebné posudzovať podľa Obchodného zákonníka. Na tom nič nemení ani to, že v zriaďovacej listine žalovaného je okrem iného uvedené aj vykonávanie podnikateľskej činnosti na základe súhlasu zriaďovateľa, pretože ani jedna zo strán netvrdila, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo pri takejto činnosti. V takom prípade je na daný vzťah potrebné aplikovať štvorročnú premlčaciu dobu podľa § 397 Obchodného zákonníka, a keďže žaloba bola na súde podaná dňa 11. 02. 2016, pričom predmetom je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012, tento nárok nie je premlčaný a záver súdu prvej inštancie v tejto časti správny.

25. Ďalšou odvolacou námietkou bolo posúdenie rozsahu užívania predmetných nehnuteľností, keď žalovaný namietal, že z rozsudku nie je zjavné, prečo súd prvej inštancie posúdil rozsah užívania predmetných pozemkov z ich strany tak, že ich užívali v plnom rozsahu. V bode 21. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v konaní až do rozhodnutia Krajského súdu v Nitre nebolo sporné, že žalovaný užíval v rozhodnom období nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu a žalovaný nenamietal, že by tomu tak nebolo, preto súd túto okolnosť nepovažoval za spornú. Keďže tieto skutočnosti začal žalovaný namietat až po rozhodnutí veci, súd ich považoval za účelové, v snahe sa vyhnúť plneniu. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

26. Do prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie žalovaný uvádzal, že nájomná zmluva je platná a len pre prípad, že by súd dospel k záveru, že zmluva je neplatná, by išlo o bezdôvodné obohatenie. Ak považoval nárok žalobcu za nárok z nájomnej zmluvy, nevyjadroval sa k rozsahu užívaných nehnuteľností, pretože v takom prípade je rozsah určený nájomnou zmluvou a netreba ho preukazovať. V tejto fáze konania tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd riešili základ nároku, teda, či ho posudzovať titulom nájomnej zmluvy alebo titulom bezdôvodného obohatenia, pričom tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd posúdili nájomnú zmluvu za neplatnú a nárok žalobcu posudzovali titulom bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu sa otázka rozsahu užívania predmetných nehnuteľností stala rozhodujúcou až po zrušení skoršieho rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom (keď bolo zjavné, že nárok bude posudzovaný titulom bezdôvodného obohatenia), a preto, ak až potom začal žalovaný argumentovať tým, že neužíval predmetné nehnuteľnosti v celosti, na jeho argumentáciu je potrebné prihliadnuť a vyhodnotiť ju a nestačí ju vyhodnotiť len ako účelovú, v snahe vyhnúť sa plneniu.

27. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

28. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

29. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

30. Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

31. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré proti strane výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

32. Podľa § 151 ods. 2 CSP ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

33. Nesporné tvrdenia strán môžu byť skutkové tvrdenia dané buď de facto, alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé alebo ak protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenie. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec, alebo ak ho síce poprela, avšak neúčinne. Posudzovanie spornosti skutkových tvrdení strán treba teda posudzovať vo vzťahu medzi stranami sporu, a nie z hľadiska preukázania nároku žalobcu z hľadiska posúdenia súdom.

34. Jednou zo základných procesných povinností strany sporu je povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda, kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

35. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

36. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

37. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach, významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nespĺnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú vysvetľovaciu povinnosť nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok NS SR z 11. apríla 2017 sp. zn. 3 Cdo 2/2016).

38. V danej veci žalobca uvádzal, že žalovaný užíva predmetné nehnuteľnosti v celom rozsahu a žalovaný toto jeho skutkové tvrdenie poprel a uviedol, že tomu tak nie je, pretože nie je možné, aby ktokoľvek užíval každý jeden m² pozemkov, teda je na žalobcovi, aby uviedol konkrétny rozsah a realnosť užívania pozemkov a aj ho odôvodnil. Z tohto vyplýva, že žalovaný síce poprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný užíva všetky nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom neplatnej nájomnej zmluvy (ohradený areál), avšak neuviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, teda neuviedol rozsah, v akom ich užíva, preto je podľa názoru odvolacieho súdu toto jeho popretie neúčinné. Na účinné popretie nestačilo ani to, že uvádzal, že nie je možné, aby ktokoľvek užíval každý jeden m² pozemkov, ale aby uviedol rozsah ním užívaných nehnuteľností. Pokiaľ sa chcel účinne brániť, nemal preukazovať neužívanie pozemkov (ako uvádzal na odvolacom pojednávaní), ale to, v akom rozsahu ich užíva, ak ich celkové užívanie popieral. Vychádzajúc z uvedeného, mal potom odvolací súd za preukázané, že žalovaný v rozhodnom období užíval bez právneho dôvodu všetky stavbami nezastavené nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu považoval rozsah, mysliac tým nárok na bezdôvodné obohatenie za výmeru 27 365 m², ako to urobil súd prvej inštancie, za správny.

39. Ďalšou otázkou rozhodujúcou pre posúdenie danej veci, ako aj odvolacím dôvodom bolo posúdenie výšky bezdôvodného obohatenia, ktoré za rozhodné obdobie patrí žalobcovi. Vo vzťahu k tejto otázke žalovaný tiež uvádzal, že v danej veci je potrebné sa riadiť právoplatným posúdením určitého hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami konania pri právne totožnej otázke, ktoré v ich prípade bolo učené zo strany odvolacieho súdu v rovine určenia spôsobu náhrady za užívanie pozemkov žalobcu zo strany ich organizácie, pretože je daná ustálenou rozhodovacou praxou. Princípu právnej istoty by sa iste priechilo, keby súd v jednej veci medzi tými istými účastníkmi posúdil výšku odplaty/náhrady totožného

užívania (bezodôvodného obohatenia) za rovnaký pozemok, líšiac sa iba časovým obdobím, za ktoré sa nárok uplatňuje, v diametrálne odlišnej výške a na inom úvahovom základe.

40. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

41. S prihliadnutím na čl. 3 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017).

42. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

43. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

44. Podľa čl. 2 ods. 3 CSP ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

45. Pokiaľ nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď (uznesenie Ústavného súdu SR z 09. 02. 2018 sp. zn. IV. ÚS 99/2018).

46. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že súd prvej inštancie nerešpektoval právoplatne posúdený hmotnoprávny vzťah odvolacím súdom medzi totožnými stranami, pričom sa mal riadiť právoplatným posúdením hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami konania pri právne totožnej otázke, k tomu odvolací súd uvádza, že rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, vyjadreného v čl. 2 ods. 2 základných princípov. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, teda v našich podmienkach Najvyšším súdom SR, Ústavným súdom SR, Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie, pokiaľ pôjde o aplikáciu úniijného práva. V danej veci však žiadna zo spomínaných autorít vo veci doposiaľ nerozhodla, preto nemožno hovoriť o ustálenej súdnej praxi. V súlade s princípom právnej istoty však sú očakávania strán sporu, že obdobná vec bude súdmi posúdená rovnako, preto v prípade (ako je aj tento prípad), ak budú rovnaké nároky medzi rovnakými stranami sporu len za iné obdobie posudzované vo viacerých konaniach, je v záujme presvedčivosti rozhodnutia, aby sa súd v prípade, ak sa odklonil od už skoršie vyhláseného rozhodnutia v obdobnej veci, tento svoj odklon v rozhodnutí odôvodnil. To však neznamená a odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že súd v tejto veci (prvej inštancie, či odvolací) sú právoplatným posúdením hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra sp. zn. 12C/248/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cob/64/20218 viazaní, pretože otázky rozhodujúce pre posúdenie danej veci boli riešené len ako predbežné, nie sú teda obsahom výroku týchto rozsudkov, pričom podľa § 228 ods. 1 CSP je pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, záväzný len výrok právoplatného rozsudku. Predbežnú otázku si súd môže posúdiť odlišne. Ďalej sa odvolací súd zaoberal už samotnou výškou bezodôvodného obohatenia.

47. Posúdenie, či medzi účastníkmi ide o vzťah z bezodôvodného obohatenia, závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy - ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 OZ <.. Týmito znakmi je jednak skutočnosť, že obohatený získal majetkový prospech, t. j. že v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu, alebo k zníženiu pasív, prípadne sa jeho majetkový stav nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo a ďalej, že právny dôvod plnenia buď na jeho strane od začiatku neexistoval, alebo dodatočne odpadol, či mu bolo plnené z neplatného právneho dôvodu, alebo získal majetkový prospech z nepoctivých zdrojov. Pri naplnení obidvoch týchto znakov mu vzniká povinnosť vydať to, o čo sa bezodôvodne obohatil a právo toho, na úkor ktorého k obohateniu došlo, požadovať vydanie tohto plnenia (§ 456 OZ <. D. bezodôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezodôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 124/2002).

48. V rozhodnutí sp. zn. 5 M Cdo 17/2009 NS SR uviedol, že podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného, ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.

49. Tým, že žalovaný užíval nezastavané nehnuteľnosti v areáli žalobcu a neplatil za ne, jeho majetkový stav sa nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo. Suma, ktorá zodpovedá nezmenšenému majetkovému stavu žalovaného je potom práve suma, ktorú by v prípade platnej nájomnej zmluvy bol povinný za obdobné nehnuteľnosti a takom spôsobe užívania platiť. Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že výšku bezdôvodného obohatenia je potrebné určiť zo všeobecnej hodnoty predmetných pozemkov ako hodnotu nájmu, ktorú by žalobca dostal od tretej osoby obvykle za užívanie predmetných pozemkov, že podstata bezdôvodného obohatenia spočíva práve v tom, že žalobca má nárok na peňažnú náhradu za znemožnenie užívania pozemkov, ktorú by žalobca dostal obvykle, nebyť ich užívania žalovaným, pričom je bezpredmetné, akým spôsobom užíval pozemky žalovaný, a preto je potrebné vychádzať zo všeobecnej hodnoty pozemkov.

50. Skutočnosť, na aký účel žalovaný pozemky využíval, vyplýva aj z neplatnej nájomnej zmluvy, ktorá upravovala obdobie od 01. 02. 2011 do 31. 08. 2011, kde bolo uvedené, že žalovaný si ich prenajíma na poľnohospodársky účel, resp. účelom poľnohospodárskej výroby slúžiacej pre jeho vlastnú potrebu vo vzťahu k vedecko-výskumnej a vývojovej činnosti a špeciálnemu poradenstvu nájomcu v oblasti chovu zvierat v Slovenskej republike ako základných verejnoprospešných činností a tomu zodpovedajúcich predmetov činností daných jeho zriaďovacou listinou. To, že by v rozhodnom období od 11. 02. 2012 do 14. 09. 2012 žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíval iným spôsobom, v konaní netvrdila žiadna zo strán. Z listu vlastníctva č. 4808 vyplýva, že pozemky nezastavané budovami (ktorých sa odvolanie týka) sú zastavané plochy a nádvoria a v jednom prípade záhrada, teda ide o pozemky na poľnohospodárske účely v zmysle zák. č. 504/2003 Z. z., preto by sa na nájom takýchto pozemkov vzťahoval zák. č. 504/2003 Z. z. Aj keď zák. č. 504/2003 Z. z. to, akým spôsobom sa má pri užívaní týchto pozemkov titulom bezdôvodného obohatenia postupovať, neupravuje, je však z neho zrejmé, že výška bezdôvodného obohatenia takýchto nehnuteľností (pozemkov využívaných na poľnohospodárske účely) sa bude určovať z hodnoty nájmu takýchto pozemkov určených v zmysle tohto zákona. Ak potom súd prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 32Cb/89/2012 zadal znalcovi Ing. Miklovi úlohu určiť hodnotu predmetných pozemkov ako poľnohospodárskej pôdy, ako aj hodnotu ich obvyklého nájmu (užívania) ako poľnohospodárskej pôdy, a nie z hľadiska všeobecnej hodnoty, takýto postup súdu považuje odvolací súd za správny. Tento posudok bol predložený aj v tomto konaní a žalovaný ním argumentoval, že v prípade, ak súd žalobu pre premlčanie nezamietne, aby vychádzal z tohto znaleckého posudku. Podľa názoru odvolacieho súdu je takýto postup správny, pretože žalovaný nie je subjektom, ktorý by predmetné nehnuteľnosti využíval na podnikateľské účely za účelom dosiahnutia zisku, preto jeho obohatenie spočívalo len v tom, že neplatil úhradu za užívanie predmetných pozemkov, ktoré využíval na plnenie úloh vyplývajúcich z jeho zriaďovacej listiny, a ktoré boli uvedené aj v neplatnej nájomnej zmluve za predchádzajúce obdobie. Vzhľadom na okolnosti a spôsob využívania týchto pozemkov, nemožno prisvedčiť žalobcovi, ktorý sa domáhal určenia výšky bezdôvodného obohatenia, vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty pozemku, pretože toto nezohľadňovalo špecifické postavenie žalovaného, jeho špecifický predmet činnosti, spôsob užívania predmetných nehnuteľností žalovaným a tiež to, že užívanie pozemkov žalovaným bolo akcesorické vo vzťahu k užívaniu stavieb na predmetných pozemkoch. Výška bezdôvodného obohatenia v danej veci podľa názoru odvolacieho súdu nemôže zodpovedať strate, ktorú utrpel žalobca v dôsledku užívania predmetných nehnuteľností žalovaným, ale plneniu, ktoré nemusel žalovaný vynaložiť, pričom predmetné nehnuteľnosti užíval spôsobom a za podmienok vyplývajúcich z ustanovenia zák. č. 504/2003 Z. z. Ak potom súd prvej inštancie v danej veci vychádzal pri určení výšky bezdôvodného obohatenia zo znaleckého posudku č. 46/2011 vypracovaného Ing. Ľubomírom Hurajtóm, PhD., v ktorom bola stanovená všeobecná hodnota predmetných nehnuteľností ako všeobecná hodnota majetku na sumu 660 000,- eur a od ktorého

určoval výšku bezdôvodného obohatenia, odvolací súd nepovažoval takýto postup za správny, preto po zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní dospel k odlišnému právnomu posúdeniu veci ako súd prvej inštancie. Za správny postup v danej veci odvolací súd považoval postup vychádzajúci pri výške bezdôvodného obohatenia zo znaleckého posudku Ing. Miklu. Odvolací súd vychádzal z tohto znaleckého posudku, ktorý určil hodnotu nájmu predmetných pozemkov (všetkých, tak zastavaných, ako aj nezastavaných) na sumu 650,- eur/rok, a keďže je viazaný rozsahom odvolania žalovaného, ktorý v prípade takéhoto postupu odvolacieho súdu navrhol ho zaviazat' na zaplatenie sumy 386,44 eura, zaviazal ho na zaplatenie tejto sumy s 8% úrokom z omeškania ročne od 30. 03. 2016 do zaplatenia. Keďže suma určená znaleckým posudkom 650,- eur/rok bola určená za všetky pozemky, zastavané aj nezastavané, nárok žalobcu predstavoval menšiu sumu ako priznal odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom odvolania žalovaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 388 CSP zmenil. Ostatné skutočnosti, uvádzané žalovaným v odvolaní, neboli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci, preto sa nimi odvolací súd už nevyšporiadaval.

51. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 98% (99% - 1%), odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98%. Žalovaná suma bola 35 941,74 eura, čo predstavuje 100%, žalobca mal úspech v rozsahu 386,44 eura, čo predstavuje 1% a žalovaný mal úspech v zamietajúcej časti ohľadne sumy 35 555,30 eura, čo predstavuje úspech 99%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).